

Arrest

nr. 279 146 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERVILDE
Steenovenstraat 6/0102
8370 BLANKENBERGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERVILDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 29 januari 2021 in eigen naam en in naam van haar drie minderjarige kinderen een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster en haar kinderen beschikken allen over een verblijfrecht in Italië.

Op 21 maart 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 juni 2022.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.01.2021 werd ingediend door:

*B. (...), Z. (...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...) 1968
adres: (...)*

en haar 3 minderjarige kinderen A. (...) B. (...) E. (...), geboren te (...) op (...) 2005, A. (...) A. (...), geboren te (...) op (...) 2007 en A. (...) C. (...), geboren te (...) op (...) 2010

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene verschillende schoolattesten van haar kinderen voor schooljaar 2019/2020 schooljaar 2020/2021 en schoolattest van C. (...) A. (...) van schooljaar 201/2016 t.e.m. schooljaar 2019/2020, Attest van inburgering d.d. 23.07.2018 en een huurovereenkomst 02.01.2020. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Mevrouw diende op 27.07.2017 een aanvraag gezinshereniging in. Zij werd in het bezit gesteld van een bijlage 14 d.d. 29.01.2018, betekend op 14.02.2018, mevrouw gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Dit beroep werd verworpen. Op 27.04.2019 werd mevrouw opnieuw in het bezit gesteld van een AKV geldig tot 25.07.2019. Verder verklaard haar echtgenoot bij een adrescontrole d.d. 07.08.2019, dat mevrouw op 25.07.2019 is vertrokken naar Frankrijk. Hier kan dan ook geen sprake zijn van een langdurig ononderbroken verblijf. Verder dienen we ook te stellen dat betrokkene in het bezit is van een verblijfsvergunning voor Italië.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan (wat gestaafd wordt door schoolattesten schooljaar 2019/2020 en schooljaar 2020/2021 van de 3 kinderen en schoolattest van C. (...) A. (...) van schooljaar 201/2016 t.e.m. schooljaar 2019/2020), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst of Italië (land waar het gezin een verblijf heeft) kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of Italië te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen grotendeels plaats vonden in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders (moeder) is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om haar uiterst precaire verblijf verder te zetten. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel haar gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Echter, dient er opgemerkt worden dat betrokkene in het bezit van een geldige Italiaanse

verblijfsvergunning en dient zij dus niet terug te keren naar Marokko, maar wel naar Italië, zijn plaats van ophoud in het buitenland. Verder dient er opgemerkt te worden dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene staat dit met de F+kaart van moeder/oma J. (...) K. (...), de F+kaart van vader/opa B. (...) B. (...) en de Belgische identiteitskaart van broer/oom Y. (...) B. (...) en een attest van samenstelling van het gezin van de ouder/grootouders. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis blijkt dat mevrouw vrijwilligerswerk doet en binnen deze groep zeer geliefd is en zeer actief. Er worden zes getuigenverklaringen voorgelegd die de sociale banden van het gezin in België onderstrepen. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar kinderen, zoals vervat in artikel 24(2) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder wijst ze erop dat artikel 24.2 van het Handvest en het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebrengen en dat er een redelijke belangenafweging dient plaats te vinden. Echter, we merken op dat betrokkene jaren geleden zelf de keuze maakte om hun kinderen uit hun bekende omgeving (Italië) te halen om naar België te komen, dat de kinderen uit hun vertrouwde schoolomgeving werden gehaald en dat al hun sociale banden onderbroken werden om naar België te komen. Betrokkene verduidelijkt niet waarin deze situatie verschilt van de huidige situatie waarin zij tijdelijk terug moeten keren naar Marokko of Italië (beschikken over een verblijfsdocument voor Italië). De sociale banden van de kinderen met Marokko of Italië zijn niet minder hecht dan deze met België, zo hebben zij in Italië nog naaste familieleden, van de kinderen mag aangenomen worden dat zij voor hun komst naar België scholing genoten in Italië, de kinderen hebben ook langer in Italië geleefd en gewoond dan in België. Betrokkene maakt het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Italië het belang van haar kinderen schaadt en dat haar kinderen in Italië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader.

Betrokkene beroept zich op de coronamaatregelen die een terugkeer tijdelijk zeer moeilijk maken. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr. 246450 van 18 december 2020). Zo toont zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat haar reis als een niet essentiële verplaatsing zou worden beschouwd (RVV, arrest nr. 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, of een land waar ze een verblijf heeft een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat zij als Marokkaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Marokko terug te keren of naar Italië (land waar ze een onbeperkt verblijf heeft) om volgens de

gewone procedure haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV-arrest 241788 van 30 september 2020).

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)." Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang of het land waar ze een machtiging hebben, van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013). Hetzelfde gaat op voor art. 9 en 10 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind het recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van dit artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst, wij beweren niet dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of het land waar ze over verblijfsrecht beschikken, om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2015 in België zou verblijven, dat zij sindsdien ononderbroken in België zou verblijven, dat zij verschillende sociale banden en vriendschappen opgebouwd zou hebben, dat België meer en meer de thuis van betrokkene zou worden, dat zij Nederlands zou leren, let een deelcertificaat voor, dat zij zeer zeker werk bekwaam en werkbereid zou zijn, ze vrijwilligerswerk doet legt een attest vzw Integraal voor, dat er sprake zou zijn van duurzame banden met België, legt een huurovereenkomst voor, legt verschillende getuigenverklaringen voor, de kinderen hier school lopen, leggen verschillende attesten van school voor, haar zoon B. (...) A. (...) is ingeschreven in een sportclub) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn vermeende integratie."

Op 21 maart 2022 neemt de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 juni 2022.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw,

Naam, voornaam: B. (...), Z. (...) geboortedatum: (...) 1968
geboorteplaats: (...) nationaliteit: Marokko

haar 3 minderjarige kinderen A. (...) B. (...) E. (...), geboren te (...) op (...) 2005, A. (...) A. (...), geboren te (...) op (...) 2007 en A. (...) C. (...), geboren te (...) op (...) 2010 dienen haar te vergezellen.
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1 In een schrijven van 23 september 2022 verklaart de heer Z. A. *“voor zoveel als nodig vrijwillig tussen te komen in deze procedure in mijn hoedanigheid van ouder en als wettelijk vertegenwoordiger over de drie minderjarige verzoekende kinderen (...).”*

Artikel 39/72, §2 van de vreemdelingenwet voorziet enkel de mogelijkheid tot het indienen van een verzoekschrift tot tussenkomst door de vreemdeling in de hypothese dat de minister (thans de bevoegde staatssecretaris) een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Aangezien het verzoek tot tussenkomst steeds een wettelijke grondslag moet hebben (zie ook het advies 41.597/4 van de afdeling wetgeving bij de Raad van State over het ontwerp van koninklijk besluit van houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, B.S 28 december 2006, ed. 4, 75.391), moet het verzoek tot vrijwillige tussenkomst worden afgewezen.

2.2 Op 23 september 2022 heeft verzoekster aan de Raad ook een ‘synthesememorie inzake het beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging’ overgemaakt. Het neerleggen van een dergelijk stuk in het kader van een schorsings- en annulatieberoep is niet voorzien in de vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad stelt vast dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Zoals hierna zal blijken, wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in het indienen van een “synthesememorie” voorziet. Gelet op het voorbarig karakter van de synthesememorie alvorens uitspraak van de Raad over de toepassing van de artikelen 36 en 37 van voormeld koninklijk besluit, wordt voormelde memorie ambtshalve uit de debatten geweerd. De Raad kan de synthesememorie dan ook niet als een processtuk in zijn beoordeling betrekken.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op in de mate verzoekster optreedt in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van de minderjarige kinderen. Uit geen enkel stuk blijkt dat verzoekster gemachtigd is om alleen op te treden als wettelijk vertegenwoordigster van de kinderen.

Verweerder zet in de nota met opmerkingen het volgende uiteen:

“Er moet rekening gehouden worden met artikel 35, § 1, tweede lid, en § 2, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht:

“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.

§ 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft. Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet.”

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. In dit geval vormen vader, moeder (verzoekende partij) en de kinderen een gezin. Over de vertegenwoordiging van de minderjarige kinderen

heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid, van het BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling.

Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat ingesteld wordt tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk moeten optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun kind, tenzij de verzoekende partij aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*. Er wordt niet aangetoond, noch in het verzoekschrift, noch in een bij dat verzoekschrift gevoegd stuk dat het ouderlijk gezag exclusief door de moeder zou worden uitgeoefend. In die omstandigheden wordt dan ook aangenomen dat het ouderlijk gezag ten aanzien van de minderjarige kinderen gezamenlijk, door de moeder én door de vader, wordt uitgeoefend. De minderjarige kinderen zijn in deze zaak enkel vertegenwoordigd door de moeder, zodat het beroep onontvankelijk is.

Bijgevolg kan verzoekster geen dienstig beroep doen op de artikelen verrat in het middel die het hoger belang van het kind aanbelangen nu zij geen procespartij vormen.”

3.2 De Raad merkt op dat verzoekster verweerders standpunt niet weerlegt dat een minderjarig kind dient te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie RvV 144 218 - Pagina 4 van 11 ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en dat een verzoekschrift door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarige te vertegenwoordigen, niet ontvankelijk is (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat het in voorliggende zaak niet betwist is dat de drie kinderen van verzoekster minderjarig zijn, dat verzoekster en haar echtgenoot gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen over hun kinderen en dat verzoekster alleen het beroep namens deze kinderen heeft ingesteld. Er dient tevens te worden benadrukt dat het gegeven dat de bestreden beslissing niet is gericht aan de echtgenoot van verzoekster, tevens vader van de minderjarige kinderen, niet verhindert dat deze man samen met verzoekster optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van hun gezamenlijke minderjarige kinderen en dat verzoekster daarnaast ook nog optreedt in eigen naam in de mate dat de beslissing ook op haar betrekking heeft. Verzoekster houdt dan ook onterecht voor dat aangezien de bestreden beslissing niet is gericht aan haar echtgenoot, doch slechts aan haar en haar kinderen, alleen zij de mogelijkheid heeft om een beroep in te stellen. Verweerder kan, gezien voorgaande vaststellingen, worden gevolgd waar hij stelt dat, gelet op artikel 376, eerste lid *iuncto* artikel 35 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, het beroep onontvankelijk is in de mate dat het werd ingesteld namens de drie minderjarige kinderen.

Waar de echtgenoot van verzoekster in een schrijven van 23 september 2022 verklaart vrijwillig tussen te komen in de procedure in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de drie minderjarige kinderen, verwijst de Raad naar de bespreking onder de titel “2. Over de rechtspleging” waarin wordt vastgesteld dat het verzoek tot vrijwillige tussenkomst *in casu* dient te worden afgewezen.

De exceptie is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 9, 10 en 28 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 22*bis*, 149 en 191 van de Grondwet, van het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Om aan de uitzonderlijke en prangende humanitaire situatie in hoofde van de verzoekende partij en haar drie minderjarige kinderen een oplossing te bieden, zijn zij genoodzaakt geweest tot hun verzoek tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet zoals ingediend op 29.01.2021.

Deze aanvraag voldeed vooreerst aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Het verzoekschrift werd per aangetekend schrijven van 29.01.2021 overgemaakt aan de burgemeester van de stad BRUGGE, zijnde de verblijfplaats van de verzoekende partij (...) (stuk 12 – huurcontract woning van de verzoekende partij).

Onder stuk 1 werden alle Marokkaanse paspoorten van alle verzoekende gezinsleden voorgelegd. Hiermee is ontegensprekelijk aan de voorwaarde van een identiteitsdocument krachtens artikel 9bis, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet voldaan.

De verzoekende partij was zich bewust dat het verzoek tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden in principe dient te worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst van de verzoekende partij, doch in buitengewone omstandigheden kan deze machtiging evenwel worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de verzoekende partij verblijft (art. 9bis Vreemdelingenwet).

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn “omstandigheden die het onmogelijk OF bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen ” (zie L. DENYS, Overzicht van het Vreemdelingenrecht , UGA, Kortrijk, 2012, p. 91).

Of nog:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet.”

(RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev.dr.étr. 2004, 593)

Dit maakt dat er aldus twee vormen van buitengewone omstandigheden bestaan:

- De redenen die het een verzoeker "onmogelijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post;*
- De redenen die het een verzoeker "zeer moeilijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post;*

De buitengewone omstandigheden in hoofde van de verzoekende partij zijn meervoudig:

Vooreerst dient gewezen op het feit dat de verzoekende minderjarige kinderen intussen sinds schooljaar 2015-2016 voltijds schoollopen in België (stuk 9a, 9b, 8a, 8b, 7a, 7b en de stukken 24 t.e.m. 26), terwijl zij niet kunnen geacht worden om de continuïteit van dit schoollopen op te geven om de aanvraag te kunnen indienen in MAROKKO.

De verzoekende partij en haar kinderen wonen weliswaar apart van de (groot)ouders B. (...) B. (...) en K. (...) J. (...) (stuk 4a en 4b) en broer/oom Y. (...) B. (...) (stuk 5), doch de voorbije jaren woonden zij ganse perioden wél degelijk samen onder één dak, terwijl zij zeer zeker een hechte familie uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM.

Het zou derhalve een disproportionele inmenging op art. 8 EVRM inhouden om te eisen dat verzoekers, gedurende een lange periode deze familiebanden onderbreken om in hun land van herkomst of in Italië de regularisatieaanvraag in te dienen. Aldus is oordelen dat de verzoekende partij en haar kinderen de aanvraag niet in BELGIË zouden kunnen indienen manifest strijdig met artikel 8 EVRM, artikels 3, 9 en 10 IVRK en art. 24.2 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (zie infra). Het recht op gezins- en familieleven kan derhalve op zich als afdoende buitengewone omstandigheid worden weerhouden (zie RvS 43.821, 13 juli 1993, T.Vreemd. 1995, 80).

De verwerende partij stelt bij de beslissing dat het feit dat kinderen hier naar school gaan (hetgeen gestaafd wordt aan de hand van stukken, zoals erkend door de verwerende partij) niet aanzien kan worden

als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet zou aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst of Italië kan verkregen worden.

De verzoekende partij wenst er in het bijzonder op te wijzen dat haar dochter A. (...) C. (...) sedert het schooljaar 2021-2022 ingeschreven is in de Stedelijke Basisschool voor Buitengewoon Onderwijs – De Ganzenveer te Brugge (stuk 26), in het BLO Lager onderwijs type BA. Zij volgt bijgevolg les in het buitengewoon onderwijs, omdat zij moeite heeft met praten en studeren.

Overeenkomstig art. 28 IVRK hebben de verzoekende kinderen niet alleen recht op een continuïteit van het onderwijs in hun hoofde, maar gelet op het feit dat C. (...) bovendien buitengewoon onderwijs volgt en dit thans al het onderste uit de kan van haar capaciteiten vergt, is het incorrect en disproportioneel om van haar te verlangen dat zij dit in haar herkomstland of in Italië opnieuw zou aanvatten, waar de vraag zelfs gesteld kan worden of dit aanbod aldaar bestaat.

De stelling van de verwerende partij dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, is incorrect.

De verwerende partij werpt verder op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij zou volgens haar enkel tot gevolg hebben de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Er wordt daarbij door de verwerende partij voorbij gegaan aan het feit dat de verzoekende partij samen met de beslissing eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd beteken, en zij aldus wel verwijderd wordt uit het Rijk.

Het is bijgevolg onmogelijk of op zijn minst bijzonder moeilijk voor de verzoekende partij en haar kinderen om zich naar het buitenland te begeven om onderhavig verzoek in te dienen. De buitengewone omstandigheden in hun hoofde staan dus vast.

Dat de heer A. (...) bij een adrescontrole dd. 07.08.2019 verklaard zou hebben dat mevrouw B. (...) op 25.07.2019 vertrokken is naar Frankrijk, wordt ten stelligste betwist en is niet bewezen. De verzoekende partij verblijft sedert binnenkomst in het Rijk in 2015 onafgebroken in het Rijk en verplaatste zich niet naar het buitenland.

Op 03.06.2022 werd aan de verzoekende partij evenwel de beslissing van de verwerende partij van 21 maart 2022 ter kennis gegeven, waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet die op datum van 29.01.2021 werd ingediend door de verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard (stuk 21).

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Verwerende partij dient aldus rekening te houden met de specifieke omstandigheden en alle gegevens in het dossier bij het nemen van de beslissingen.

Gezien de uitgebreide discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, dient de beslissing dan ook op een afdoende wijze gemotiveerd te worden.

Hoe ruimer de beslissingsbevoegdheid van de overheid, hoe ruimer uiteraard de motiveringsverplichting.

Daarenboven is het zo dat de verwerende partij de beslissing rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er mag verwacht worden van de verwerende partij, gelet op de grote impact van de beslissing, dat zij uiterst nauwkeurig tewerk gaat en hierbij een afweging maakt tussen de door haar vermelde maatschappelijke belangen enerzijds en de private belangen van de verzoekende partij anderzijds.

Naast de vaststelling dat de verzoekende partij meent dat nochtans aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan, meent zij bovendien dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet die op datum van 29.01.2021 werd ingediend door de verzoekende partij, eveneens gegrond is.

De verzoekende partij vraagt derhalve, overeenkomstig artikel 39/2 § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de vernietiging van deze beslissing.

Een element kan perfect rechtsgeldig zowel een “buitengewone omstandigheid”, alsook een “motief ten gronde” uitmaken.

“Hoewel artikel 9bis Vw. een onderzoek inhoudt van twee aspecten, met name de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag, sluit dit geenszins uit dat eenzelfde feit een buitengewone omstandigheid kan vormen als een motief ten gronde.” (RvV 10 maart 2008, nr. 8.455; RvV 23 juni 2010, nr. 45.243; RvV 9 juli 2010, nr. 46.086)

De verzoekende partij en haar kinderen wonen weliswaar apart van de (groot)ouders B. (...) B. (...) en K. (...) J. (...) (stuk 4a en 4b) en broer/oom Y. (...) B. (...) (stuk 5), doch de voorbije jaren woonden zij ganse perioden wél degelijk samen onder één dak, terwijl zij zeer zeker een hechte familie uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM. Het zou derhalve een disproportionele inmenging op art. 8 EVRM inhouden om te eisen dat de verzoekende partij en haar kinderen, gedurende een lange periode deze familiebanden onderbreken om in hun land van herkomst of in Italië de regularisatieaanvraag in te dienen. Aldus is oordelen dat zij de aanvraag niet in BELGIË zouden kunnen indienen manifest strijdig met artikel 8 EVRM, artikels 3, 9 en 10 IVRK en art. 24.2 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (zie infra). Het recht op gezins- en familieleven kan derhalve op zich als afdoende buitengewone omstandigheid worden weerhouden (zie RvS 43.821, 13 juli 1993, T. Vreemd. 1995, 80)

Ook voor wat betreft de band tussen de verzoekende minderjarige kinderen en hun grootouders, stelt het EHRM eveneens duidelijk dat ook de gezinsband tussen een grootouder en een kleinkind onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Het Hof oordeelde in een arrest m.b.t. de band tussen grootouders ten aanzien van hun kleindochter het volgende:

“50. La Cour note en premier lieu qu’il n’est pas contesté en l’espèce que le lien entre les requérants et M.C. relève de la vie familiale au sens de l’article 8 de la Convention.”

(Arrest EHRM van 20 januari 2015, Manuello en Nevi t. Italië, no. 107/10)

Het EHRM stelt dat voor de beoordeling of er zich een disproportionele inmenging op artikel 8 EVRM heeft voorgedaan in de context van het migratiebeleid men zich de vraag dient te stellen of het voor verzoekers mogelijk is om op een andere manier een familieleven op te bouwen en te beleven, door bijvoorbeeld terug te keren naar hun land van herkomst (EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, nr. 23218/94, §40 e.v.). Het EHRM stelt dat hierbij rekening dient gehouden te worden met de mate waarin het familieleven verstoord zou worden, de banden met de Verdragsstaat en met eventuele moeilijkheden die verzoekers zouden ondervinden om als gezin samen te leven in het land van herkomst (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse v. The Netherlands, nr. 12738/10, §107).

“107. Where immigration is concerned, Article 8 cannot be considered to impose on a State a general obligation to respect a married couple’s choice of country for their matrimonial residence or to authorise family reunification on its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State’s obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest. Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life would effectively be ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of the alien concerned and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion)”

(EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse v. The Netherlands, nr. 12738/10, §107)

In casu is het voor de kinderen van de verzoekende partij absoluut onmogelijk om zich naar hun land van herkomst te begeven om aldaar met de verzoekende partij een gezinsleven uit te bouwen.

Reeds sinds 2015 lopen de drie verzoekende kinderen onafgebroken school in België (stuk 9a).

Dat de verzoekende partij er bovendien in het bijzonder op wenst te wijzen dat haar dochter A. (...) C. (...) sedert het schooljaar 2021-2022 ingeschreven is in de Stedelijke Basisschool voor Buitengewoon

Onderwijs – De Ganzenveer te Brugge (stuk 26), in het BLO Lager onderwijs type BA. Zij volgt bijgevolg les in het buitengewoon onderwijs, omdat zij moeite heeft met praten en studeren.

Overeenkomstig art. 28 IVRK hebben de verzoekende kinderen recht op een continuïteit van dit onderwijs in hun hoofde.

Derhalve is het verblijf van de verzoekende partij en haar kinderen in België dan ook in het belang van het kind, gewaarborgd in artikel 3 IVRK. Ook artikel 24, punt 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt zeer duidelijk:

“Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Artikel 22bis juncto art. 191 van de Belgische Grondwet schrijft evenzoveel voor dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

Aldus dient ook rekening te worden gehouden met het belang van het kind, hetgeen manifest geschonden zou worden bij weigering van een verblijfsrecht in hoofde van de verzoekende kinderen en hun moeder.

Ook de verzoekende partij zelf – als moeder van haar schoollopende kinderen – doet al het mogelijke teneinde in België te integreren. Zo behaalde zij reeds in juli 2018 haar attest van inburgering, inclusief Nederlands taalniveau A2 (stuk 10), terwijl zij effectief ook haar diploma Nederlands Richtgraad 1 behaalde (stuk 11).

Zoon A. (...) B. (...) E. (...) traint bovendien al even mee met de U17 van Daring Brugge, waarbij een verblijfsvergunning noodzakelijk is om correct in regel aangesloten en verzekerd te kunnen zijn in hoofde van deze minderjarige (stuk 13).

De verzoekende partij (moeder Z. (...)) is reeds lang gekend bij vrijwilligersorganisatie INTEGRaal. Alle kinderen kwamen ook naar de zomerschool en huiswerkschool van INTEGRaal. Deze vzw schaart zich ten volle achter onderhavige aanvraag van het gezin (stuk 14).

Ook vriendin I. (...) C. (...) getuigt hoe de verzoekende partij een aangename, hulpvaardige en beleefde vrouw is (stuk 15).

Onder stuk 16 t.e.m. 20 voegde de verzoekende partij nog een 5-tal getuigenissen van vrienden en kennissen dewelke allen hun hand in het vuur steken voor haar en haar gezin.

De stelling van de verwerende partij dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn vermeende integratie is aldus strijdig met het feit dat voormelde stukken werden voorgelegd.

Aangezien huidig gezin reeds geruime tijd geïntegreerd is in het Rijk, terwijl de kinderen hier reeds jaren school lopen, dringt de regularisatie van dit gezin zich finaal om teneinde een humane oplossing te bieden aan deze drie minderjarige kinderen en hun moeder.

Hierbij kan perfect een voorwaarde van tewerkstelling worden gekoppeld aan de verblijfsvergunning van moeder Z. (...) B. (...), in combinatie met verder blijven schoollopen in hoofde van de minderjarige kinderen, zodat het evenwicht kan worden gevonden waarbij er aldus géén belasting van de sociale bijstand ontstaat, doch in tegendeel dat het gezin van verzoekers constructief kan bijdragen aan de Belgische samenleving.

Op 03.06.2022 werd aan de verzoekende partij evenwel de beslissing van de verwerende partij van 21 maart 2022 ter kennis gegeven, waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet die op datum van 29.01.2021 werd ingediend door de verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard (stuk 21).

De bestreden beslissing is omwille van alle bovenstaande redenen dan ook niet naar recht verantwoord.

De verzoekende partij vraagt derhalve, overeenkomstig artikel 39/2 § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de vernietiging van deze beslissing.”

4.2 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 9, 10 en 28 van het IVRK, van artikel 24 van het Handvest, van de artikelen 22bis, 149 en 191 van de Grondwet, van het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Samengaand met de beslissing van de verwerende partij van 21 maart 2022 die de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet die op datum van 29.01.2021 werd ingediend door de verzoekende partij onontvankelijk heeft verklaard (stuk 21), werd aan de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13) (stuk 22).

De verzoekende partij vraagt de vernietiging en de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing, en dit om dezelfde motieven en gronden zoals hierboven aangehaald (die geacht worden hier integraal hernomen te zijn) wat betreft het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaken.

Het is duidelijk dat het onontvankelijk verklaren van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet die op datum van 29.01.2021 werd ingediend door de verzoekende partij (stuk 21) met het daarmee gepaard gaande bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (stuk 22), uiterst ingrijpende beslissingen zijn die de rechten van de verzoekende partij ten zeerste beperken en haar en haar kinderen dan ook een ernstig nadeel toebrengt.

Dat de verwerende partij bij het opleggen van de beslissingen geen afweging heeft gemaakt tussen het private belang van de verzoekende partij en het maatschappelijk belang noch rekening heeft gehouden met het vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

De bestreden beslissingen werden immers genomen in miskennis van diverse wettelijke bepalingen. Zodoende is de bestreden beslissing niet rechtsgeldig genomen.

De onmiddellijke uitvoering van de beslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten) kan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaken voor de verzoekende partij, zodat de tenuitvoerlegging van de beslissing bijgevolg eveneens geschorst dient te worden.

De verzoekende partij wijst er verder nog specifiek ten aanzien van deze beslissing op dat niet voldaan is aan de formele en materiële motiveringsplicht, gelet op het feit dat de verwerende partij niet op correcte en afdoende wijze verwezen heeft naar de toepasselijke wettelijke bepalingen ter motivering van haar beslissing.

In de bijlage 13 (stuk 22) wordt immers het volgende vermeld:

“[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de volgende feiten: [...]”

Het toepasselijke artikel van de Vreemdelingenwet ontbreekt bijgevolg in de passage die de reden van de beslissing dient aan te geven, en is bijgevolg niet afdoende formeel en materiaal gemotiveerd.

De verzoekende partij vraagt overeenkomstig artikel 39/2 § 2 en artikel 39/82 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen derhalve om de vernietiging en de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing, en dit om dezelfde motieven en gronden zoals hierboven aangehaald (die geacht worden hier integraal hernomen te zijn), bijkomend rekening houdende met het voorgaande.”

4.3 De middelen worden samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. *RvS 17 december 2004, nr. 138.590*; *RvS 4 mei 2004, nr. 130.972*; *RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618*). Verzoekster voert dan wel de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, doch zet op geen enkele wijze uiteen op welke manier deze bepaling door de bestreden beslissingen wordt geschonden. In dit opzicht zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De eerste bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft ook toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken.

Ook de tweede bestreden beslissing is in feite en in rechte gemotiveerd. Verweerder heeft in de tweede bestreden beslissing uiteengezet dat hij toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om verzoekster en haar kinderen het bevel te geven om het grondgebied te verlaten omdat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van een geldig visum.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (cf. *RvS 2 februari 2007, nr. 167.411*; *RvS 14 februari 2006, nr. 154.954*). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, en meer precies het proportionaliteitsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. *RvS 20 september 1999, nr. 82.301*).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. *RvS 7 december 2001, nr. 101.624*; *RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954*).

De door verzoekster aangevoerde schending van de bovengenoemde beginselen moet, wat betreft de eerste bestreden beslissing, worden onderzocht in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, onontvankelijk is.

Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te zijn met verweerders appreciatie van de door haar aangebrachte gegevens. Ze is van oordeel dat zij weldegelijk bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd die rechtvaardigen dat zij haar verblijfsaanvraag in België indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In eerste instantie voert verzoekster aan dat zij drie minderjarige kinderen heeft die voltijds in België naar school gaan. Volgens verzoekster kan er van haar kinderen niet worden verwacht dat zij dit schoollopen stopzetten om een verblijfsaanvraag in te dienen in Marokko. Bovendien wijst verzoekster erop dat haar jongste kind sinds het schooljaar 2021-2022 buitengewoon onderwijs volgt en het niet zeker is dat dit ook in Marokko of in Italië bestaat.

Eerst en vooral duidt de Raad erop dat verzoekster op basis van de bestreden beslissingen niet wordt verplicht om terug te keren naar Marokko en aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Uit het administratief dossier en de eerste bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekster en haar kinderen over een verblijfsrecht in Italië beschikken. Verzoekster kan er aldus voor kiezen om een verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in Marokko, dan wel in Italië.

Verder dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (cf. RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Waar verzoekster aanvoert dat haar jongste kind buitengewoon onderwijs volgt, merkt de Raad op dat deze informatie niet voorlag op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Bij haar verblijfsaanvraag van 29 januari 2021 heeft verzoekster een 'attest van inschrijving als regelmatige leerling of student in een school' voorgelegd op naam van haar jongste kind, A. C. Dit attest stelt dat A. C. voor het schooljaar 2020-2021 is ingeschreven in VBS (...). Uit dit attest blijkt niet dat A. C. buitengewoon onderwijs volgt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekster een 'attest van regelmatige lesbijwoning' bij waaruit blijkt dat haar dochter A. C. van januari 2021 tot juni 2022 school heeft gelopen aan de Stedelijke Basisschool voor Buitengewoon Onderwijs (...). Dit attest is opgesteld op 17 juni 2022 terwijl de bestreden beslissingen dateren van 21 maart 2022. Dit attest lag bijgevolg niet voor op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen, waardoor verweerder er geen rekening mee kon houden. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster beweert, is de stelling van verweerder dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier zoals zij voorlagen op het moment van de bestreden beslissingen.

Waar verzoekster de schending van het IVRK aanvoert, bemerkt de Raad dat het IVRK een internationaal verdrag is dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. De ingeroepen bepalingen van het IVRK volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8.455 (c)). In haar middel reikt verzoekster geen elementen aan die zouden wijzen op rechtstreekse, verticale directe werking van deze bepalingen. Het feit dat voormelde verdragsbepalingen geen rechtstreekse werking hebben, impliceert dat verzoekster hiervan niet dienstig de schending kan aanvoeren.

De gemachtigde motiveert voorts dat verzoeksters echtgenoot bij een woonstcontrole op 7 augustus 2019 heeft verklaard dat verzoekster sinds 25 juli 2019 in Frankrijk verblijft. Dit wordt ten stelligste betwist door verzoekster. Ze betoogt dat ze sinds haar aankomst in 2015 het Belgische grondgebied niet meer heeft verlaten. De Raad stelt ten deze vast dat het motief van de gemachtigde in overeenstemming is met de stukken van het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich immers een 'nota voor de wijkinspecteur in verband met aankomstverklaring' waarin het volgende wordt gesteld: "*vernemen dat B. (...) Z. (...) vertrokken is sedert 25/07/19 naar Frankrijk. Wel aanwezig: echtgenoot A. (...) Z. (...) °(...)/67 (RR (...)) met de kinderen (...). Vastgesteld op 7/8/19 om 10.30u*". Deze nota is ondertekend door D. H., inspecteur van de politie. Verzoekster kan aldus niet ernstig betwisten dat de heer A. Z. bij een woonstcontrole op haar adres heeft verklaard dat zij sinds 25 juli 2019 in Frankrijk verblijft. Verzoekster brengt geen bewijsstukken bij die deze verklaring weerleggen.

Verzoekster verwijst vervolgens naar haar integratie in België, meer bepaald dat ze een attest van inburgering heeft, dat ze Nederlands spreekt, dat ze zich inzet voor een vrijwilligersorganisatie en dat ze meerdere getuigenverklaringen voorlegt van vrienden en kennissen. Ook wijst ze erop dat haar zoon mee traint met de U17 van Daring Brugge. Verweerder motiveert hieromtrent als volgt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2015 in België zou verblijven, dat zij sindsdien ononderbroken in België zou verblijven, dat zij verschillende sociale banden en vriendschappen opgebouwd zou hebben, dat België meer en meer de thuis van betrokkene zou worden, dat zij Nederlands zou leren, let een deelcertificaat voor, dat zij zeer zeker werk bekwaam en werkbereid zou zijn, ze vrijwilligerswerk doet legt een attest vzw Integraal voor, dat er sprake zou zijn van duurzame banden met België, legt een huurovereenkomst voor, legt verschillende getuigenverklaringen voor, de kinderen hier school lopen, leggen verschillende attesten van school voor, haar zoon B. (...) A. (...) is ingeschreven in een sportclub) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn vermeende integratie."

De stelling van verweerder dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordend waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (cf. RvS 9 december 2009,

nr. 198.769). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk of op zijn minst bijzonder moeilijk is om zich naar het buitenland, *in casu* Italië of Marokko, te begeven om aldaar via de gewone procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. Het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verder voert verzoekster ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (*cf.* RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

In casu beroept verzoekster zich op het gezinsleven met haar ouders, de grootouders van haar kinderen, en haar broer. Ze stelt dat zij op dit moment weliswaar niet samenwonen maar de voorbije jaren wel samen onder één dak hebben gewoond. Volgens verzoekster maken zij samen een hechte familie uit in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen zijn gericht ten aanzien van het hele (kern)gezin, met name verzoekster en haar drie kinderen, zodat het gezin er niet door kan worden ontwricht.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (*cf.* EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, alsook de relatie tussen zussen en broers en de relatie tussen grootouders en kleinkinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (*cf.* EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de intensiteit van de reële banden tussen betrokkenen. De Raad stelt vast dat verzoekster louter betoogt dat zij samen met haar familieleden in België een hechte familie vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM, doch voert geen enkel bijkomend element van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, aan. Het feit dat verzoekster in het verleden samenwoonde met de bovengenoemde gezinsleden, doet hier geen afbreuk aan. Op het moment van de bestreden beslissing was er immers geen sprake meer van deze samenwoonst. Het bestaan van een beschermenswaardig

gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet weerhouden.

Tenslotte voert verzoekster nog de schending aan van artikel 24 van het Handvest en van de artikelen 22bis en 191 van de Grondwet. Verzoekster meent dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van haar kinderen.

Artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind”.

Uit de bewoordingen van deze grondwetsbepaling, en met name het vijfde lid *“de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind”*, blijkt dat geen directe werking aan deze grondwetsbepaling kan worden verleend, dermate dat verzoekster er zich niet direct op kan beroepen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (cf. Parl.St., Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31- 32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (cf. Parl.St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5) (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden geduid dat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen *“bij alle handelingen betreffende kinderen”*. Er moet echter worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat verweerder geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen.

Wat dit punt betreft, stelt het EHRM dat er een brede consensus is, inbegrepen in internationaal recht, dat in alle beslissingen die kinderen betreffen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Deze belangen zijn op zich niet beslissend, doch moeten voldoende gewicht krijgen. Bijgevolg moeten nationale overheden de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van elke verwijdering van een ouder-derdelander beoordelen teneinde een effectieve bescherming te geven en voldoende gewicht toe te kennen aan het hoger belang van het kind (cf. EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, §§ 109 – 118).

De Raad stelt echter vast dat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij stelt dat er in de bestreden beslissingen geen rekening is gehouden met het hoger belang van haar kinderen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd:

“Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan (wat gestaafd wordt door schoolattesten schooljaar 2019/2020 en schooljaar 2020/2021 van de 3 kinderen en schoolattest van C. (...) A. (...) van schooljaar 201/2016 t.e.m. schooljaar 2019/2020), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst of Italië (land waar het gezin een verblijf heeft) kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of Italië te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen grotendeels plaats vonden in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders (moeder) is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om

haar uiterst precaire verblijf verder te zetten. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.

(...)

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar kinderen, zoals vervat in artikel 24(2) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder wijst ze erop dat artikel 24.2 van het Handvest en het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebrengen en dat er een redelijke belangenafweging dient plaats te vinden. Echter, we merken op dat betrokkene jaren geleden zelf de keuze maakte om hun kinderen uit hun bekende omgeving (Italië) te halen om naar België te komen, dat de kinderen uit hun vertrouwde schoolomgeving werden gehaald en dat al hun sociale banden onderbroken werden om naar België te komen. Betrokkene verduidelijkt niet waarin deze situatie verschilt van de huidige situatie waarin zij tijdelijk terug moeten keren naar Marokko of Italië (beschikken over een verblijfdocument voor Italië). De sociale banden van de kinderen met Marokko of Italië zijn niet minder hecht dan deze met België, zo hebben zij in Italië nog naaste familieleden, van de kinderen mag aangenomen worden dat zij voor hun komst naar België scholing genoten in Italië, de kinderen hebben ook langer in Italië geleefd en gewoond dan in België. Betrokkene maken het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Italië het belang van haar kinderen schaadt en dat haar kinderen in Italië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader.”

Specifiek met betrekking tot het hoger belang van verzoeksters kinderen, oordeelt verweerder dat de sociale banden van de kinderen met Marokko of met Italië niet minder hecht zijn dan deze met België. De kinderen zijn vermoedelijk ook in Italië naar school gegaan en hebben er langer geleefd en gewoond dan in België. Verweerder besluit dat niet blijkt dat de kinderen in Italië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun moeder. De vaststelling dat verzoekster het niet eens is met de motieven in de eerste bestreden beslissing volstaat niet om aan te tonen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN